

- [Home](#)
- [О нама](#)
- [Контакт](#)
- [Текстови](#)
- [Коментари](#)
- [Email](#)

Земља није равна!

ТЕОЛОГИЈА У ДОБА РАЗУМА равна

- [Догматика](#) |
- [Свети оци](#) |
- [Теологија и наука](#) |
- [Црква и друштво](#) |

Свети Григорије Нисијски, О вери

29.07.2009, аутор: [Дејан Николић](#), област: [Свети оци](#)

У овом кратком спису упућеном трибуну Симпликију, Свети Григорије брани божанство и једносушност Сина и Духа Светога са Оцем од Аријанаца, нападајући њихово погрешно тумачење Светога Писма. Почетак и крај овога списка нису сачувани. Ово Григоријево дело је објављено у Migne, Patrologiae

Cursus Completus, Series Graeca, t. 45, 136-145. Овај превод је начињен на основу новијег и за сада најбољег критичког издања Григоријевих текстова Werner Jaeger (gen. ed), Gregorii Nysseni Opera, Vol III, 1, ed. Fridericus Mueller, E. J. Brill, Leiden, 1958, 61-67. Ускоро ћемо овај пост едитовати додавши кратке коментаре и објашњења у вези са текстом, а животопис Светог Григорија као и неке основне информације о његовим списима и богословљу даћемо у посебном посту.

Симпликују тривуну Григорије О Оцу и Сину и Светоме Духу

Бог нам кроз пророка заповеда да ништа ново не сматрамо богом нити да се поклоњамо туђему богу. Није ли јасно да се новим назива оно што не постоји од вечности. И опет, с друге стране, вечним се назива оно што није новонастало. Онај, дакле, који верује да Јединородни Бог од Оца није од вечности, не пориче да је он новонастао. Јер оно што није од вечности увек је ново. А све што је ново, није Бог, као што каже Свето Писмо: „Немој имати новог бога“. Дакле, онај који каже да некада није било Сина, негира његово божанство.

И опет, поклоњење туђем богу забрањује онај који каже: „Нити се поклањај туђему богу!“. А туђим се сматра оно што у супротности са нашим Богом. Ко је дакле наш Бог? Јасно је да је то истинити Бог. А ко је туђи бог? Увек онај који има природу туђу у односу на природу истинитога Бога. Ако дакле наш Бог јесте истинити Бог, и ако Јединородни Бог није исте природе са Истинитим, као што кажу јеретици, туђ је и није наш. А јеванђеље каже да овце не слушају туђега. Ко каже да је Он створен, чини га туђим природи истинитога Бога. Шта ће онда учинити они који кажу да је створен? Да ли ће се своме створеноме богу поклонити или не? Јер ако се не поклањају онда јудејствују негирајући поклоњење Христу; ако се поклањају, идолопоклоници су, јер поклањају се нечему другоме у односу на

истинитога Бога. Али једнако је безбожно не поклањати се Сину и поклањати се туђему богу. Ваља дакле исповедати да је од истинитога Оца истинити Син, како бисмо се и њему клањали и како не бисмо били осуђени због тога што се клањамо туђему богу.

А онима који цитирају изреку из Светога Писма „Господ ме створи“ и мисле да у томе имају јак аргумент да је Творац свих и Уобличитељ створен, треба рећи да је много тога ради нас постао Јединородни Бог: јер је и Логос будући, постао тело, и будући Бог постао је човек, и будући бестелесан тело постаде и још уз то постаде и грех и клетва и камен и секира и хлеб и овца и пут и врата и камен и пуно тога је постао ништа од тога не будући по природи, већ поставши све то нас ради по своме домостроју. Као што је, дакле, Логос будући нас ради постао тело, и Бог будући човек постаде, тако је и Творац будући нас ради постао твар. Јер тело је створено. Као што дакле говори преко пророка: „Овако говори Господ који ме је од утробе начинио слугом својим“, тако говори и кроз Соломона: „Господ ме учинио почетком пута свога у делима својим“. Јер сва твар робује, као што вели апостол. Није ли онда и онај који је у утроби Дјеве створен, по речи пророчкој, и сам слуга, не господ, тј. по телу човек, у коме се Бог показа, и такође онај који је створен на почетку путева његових није Бог већ човек, у коме нам се Бог показа обновивши разорени пут људскога спасења. Пошто дакле двоје у Христу познајемо, једно божанско и једно људско (једно по природи божанско, и једно по икономији по човеку), аналогно једно вечно по божанству потврђујемо, а једно створено људској природи приписујемо. Јер као што је, по речима пророка, у утроби саздан слуга, тако се и, по речи Соломоновој, кроз ово ропско саздање у телу показа. Ако пак кажу: „Ако је био, онда није рођен, а ако је рођен, онда није био“, нека се науче да не треба својства телеснога рођења примењивати на божанску природу. Јер тела која не постоје рађају се, а Бог чини непостојећа да постоје, сам не постаје из

небића. Зато га и Павле назива одсјајем славе његове, да би смо се поучили да као што је светлост свеће и по природи од онога што је исијава и са њим јесте (јер заједно се показује свећа са светлошћу која од ње исијава), тако овиме апостол заповеда да треба мислити да је од Оца Син и да никада није без Сина Отац. Јер није могуће да слава буде без светлости, као што није могуће ни да свећа буде без одсјаја. Јасно је дакле да као што је то што постоји одсјас сведочанство да постоји и слава (јер ако слава не би постоја, не би постојало ни оно што из ње исијава), исто тако и рећи да некад одсјај није постојао доказ је да некада ни слава није постојала, када није постојао одсјај. Јер да слава постоји без одсјаја бесмислено је рећи. Као што се, дакле, не може о одсјају говорити „ако је био, није рођен, а ако је рођен, није био“, тако је бесмислено то исто говорити о Сину, јер Син јесте одсјај. Они који говоре „мање“ и „веће“ у вези са Оцем и Сином, нека се науче од Павла да не мере оно што је несамериво. Јер апостол Сина назива обличјем Очеве ипостаси. Јасно је дакле да колика је ипостас Оца, толико је и обличје ипостаси. Јер неприхватљиво је да обличје буде мање од ипостаси која се у њему саледава. Но и велики Јован исто учи говорећи: „У почетку беше Логос и Логос беше у Бога.“ Тиме што је рекао „у почетку беше“, а не „после почетка“, показао је да никада почетак није био без Логоса. А показавши да је и Логос био у Бога, означио је да Сину ништа не недостаје у односу на Оца. Јер са целим се Богом заједно созерцава Логос. Јер ако би недостатан у својој величини био Логос, тако да не би могао бити спрам целога Бога, по свакој би се нужности морало мислити да је без Логоса оно у Богу што превазилази Логоса. Али заједно са сваким величанством Божјим сагледава се и величанство Логоса. Дакле, међу божанским догматима нема места говору о „већем“ и „мањем“.

Они који кажу да је рођено нерођеноме по природи неслично, нека се на примеру Авеља и Адама науче да не говоре глупости. Јер ни Адам се није родио по природном људском рођењу, а

Авелъ се родио од Адама. Међутим, онај који није рођен зове се нерођен, а онај који се родио зове се рођен. То што се Адам није родио ни у чему га није омело да буде човек. Нити је рођење Авелъа учинило било чиме другим у односу на људску природу, већ су и један и други људи, иако је један рођен, а други без рођења. Дакле и у божанским догматима нерођеност и рођеност не доводе до разлике природе, већ као што је код Адама и Авелъа једно човештво, тако је и у Оца и Сина једно божанство.

И они који богохуле у вези са Духом Светим исто о њему кажу што и о Господу, да је и он створен, а Црква, како о Сину тако и о Духу Светоме верује да је нестворен. Зато што свака твар своју доброту задобија учешћем у добру које је изнад ње, а Дух Свети не потребује ништа што ће га учинити добрим (јер је добар по природи, као што сведочи Свето Писмо). И твар је вођена Духом, а Дух се даје као водич. Твар је вођена, а Дух води. Твар бива утешена, а Дух теши. Твар робује, а Дух ослобађа. Твар бива умудрена, а Дух дар мудрости даје. Творевина се причешћује благодатним даровима, а Дух по својој власти дарује. Јер све то чини један и исти Дух, разделяјући свакоме како жели. И мноштво се других доказа у Светоме Писму може наћи да се сва узвишена и богодолична имена које Свето Писмо користи за Оца и Сина могу видети и у вези са Светим Духом. Нетрулежност, блаженство, доброта, мудрост, моћ, правда, светост. Свако вредно име употребљава се једнако за Духа Светога као што се употребљава за Оца и Сина, осим оних путем којих се ипостаси јасно и несливено једне од других разликују, тј. нити се Оцем назива Дух Свети, нити Сином. Сва остала имена којима се именују Отац и Син Свето Писмо користи и за Светога Духа. Због тога, дакле, размемо да је изнад твари Дух Свети. Не поима ли се и Дух Свети тамо где се поимају Отац и Син? Јер су изнад твари и Отац и Син, што је и Светоме Духу след разума додатно посведочио. Онај дакле ко Духа Светога поставља изнад твари праву и здраву науку прима. Јер ће једну исповедати нестворену

природу, у Оцу и Сину и Духу Светоме сагледавану.

А пошто нам као наводни доказ да је Дух Свети створен наводе речи пророка који каже: „Онај који утврђује гром и који ствара дух и благовести људима Христа свога“, овде треба разумети да пророк говори о другом духу који се ствара у утврђењу грома, а не о Духу Светоме. Јер у тајанственом говору громом се назива Јеванђеље. Они, дакле, у којима се рађа сигурна и непомерива вера у Јеванђеље, путем вере престају да буду телесни и постају дух, као што говори Господ „Рођено од тела, тело је, а рођено од Духа, дух је.“ Бог је, дакле, онај који утврђивањем јеванђелског „грома“ у верујућима чини онога који верује духом, а онај који је од Духа рођен и који је путем тог грома дух постао, исповеда Христа, као што апостол каже: „Нико не може назвати Исуса Христа Господом, осим у Духу Светоме“.

Превод са старогрчког изворника

[Share](#) 0

Кључне речи: [Duh Sveti](#), [Grigorije Nisijski](#), [Grigorije Niski](#), [o veri](#), [prevod na srpski](#), [Sin](#), [Sveti oci](#)

Напишите коментар

Име (обавезно)	Email (обавезно)	Вебсајт (опционо)
<div style="border: 1px solid #ccc; padding: 5px; min-height: 100px;"> Овде упишите Ваш коментар... </div>		
<input type="button" value="Leave comment"/>		

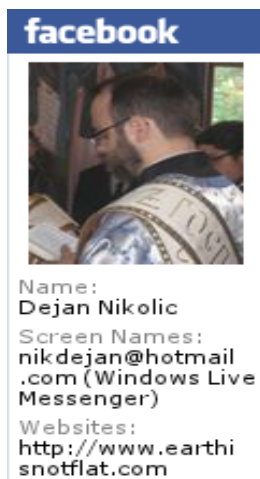
Укуцај речи...

Области

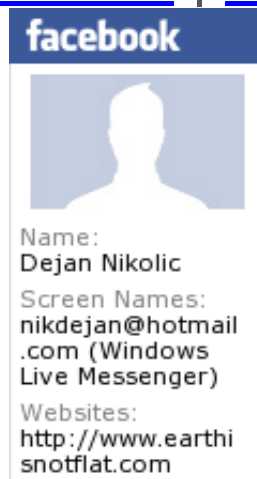
- [Догматика](#)
- [Свети оци](#)
- [Теологија и наука](#)
- [Црква и друштво](#)

Аутор сајта

Dejan Nikolic | Create Your Badge

[Dejan Nikolic | Create Your Badge](#)

Најновији текстови

- [Г. К. Честертон, Наука и религија](#)
- [Између „повратка Оцима“ и потребе за модерном православном теологијом: богословска агенда Академије у Волосу](#)
- [Кириловско-методијевска традиција и наше време](#)
- [Николаос Лудовикос, Личност уместо благодати и наметнута другост: коначно богословско становиште Јована Зизијуласа](#)

- [Свети Амфилохије Иконијски – Саборска посланица](#)

Најновији коментари

- [Дејан Николић](#) on [Николаос Лудовикос, Личност уместо благодати и наметнута другост: коначно богословско становиште Јована Зизијуласа](#)
- [Ијере misli](#) on [Николаос Лудовикос, Личност уместо благодати и наметнута другост: коначно богословско становиште Јована Зизијуласа](#)
- [Ivan Supic](#) on [Nonoverlapping magisteria?](#)
- [Zdravko](#) on [Свети Василије Велики, Писмо 234.](#)
- [SrećkoP](#) on [Између „повратка Оцима“ и потребе за модерном православном теологијом: богословска агенда Академије у Волосу](#)

© 2008 Земља није равна!. All Rights Reserved.

Powered by [Wordpress](#).

Given URL is not allowed by the Application configuration.